

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 280/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. M. V., B. B., zastúpenej advokátom Mgr. A. Š., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 46/07 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 83/09 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. M. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2009 doručená sťažnosť (podaná na poštovú prepravu 20. júla 2009) MUDr. M. V., B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. A. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 46/07 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 (ďalej len „rozsudok z 11. februára 2009“) a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 83/09 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2009 (ďalej len „rozsudok z 23. apríla 2009“).

Ústavný súd z vyžiadaného predmetného spisu zistil, že rozsudok okresného súdu z 11. februára 2009 a rozsudok krajského súdu z 23. apríla 2009, proti ktorým sťažnosť smeruje, nadobudli právoplatnosť 21. mája 2009.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«Sťažovateľka pracovala u žalovaného (F. n. s p... B. B...) na základe pracovnej zmluvy zo dňa 24. 9. 1979. Pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú...

uzatvoril žalovaný so žalobkyňou dňa 5. októbra 2005 Dohodu o zmene pracovnej zmluvy. Ako druh práce bol uvedený: námestník riaditeľa pre LPS (lekárska a preventívna starostlivosť) a štatutárny zástupca riaditeľa. V prílohe k Dohode o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 5. 10. 2005 bol dokument, ktorý vymedzoval obsah pracovnej činnosti...

Listom zo dňa 19. 12. 2006 s označením „Skončenie pracovného pomeru výpoveďou“ rozviazal žalovaný so sťažovateľkou pracovný pomer. Dôvodom výpovede bola nadbytočnosť sťažovateľky, pretože jej pracovné miesto sa už v organizačnom poriadku žalovaného nenachádza. Ďalej sa vo výpovedi uvádza, že žalovaný si splnil ponukovú povinnosť a sťažovateľke ponúkol pracovné miesto vedúcej analýzy zdravotníckych činností a že sťažovateľka túto ponuku neprijala. Výpovedná lehota sťažovateľke začala plynúť dňa 1. januára 2007 a uplynula dňa 31. marca 2007.

Sťažovateľka podala na Okresný súd Banská Bystrica žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 19. septembra 2007 číslo konania 16C 46/07-86 žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu na úhradu trov konania. Voči rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, ktorému Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením číslo konania 12Co 62/2008 zo dňa 24. apríla 2008 vyhovel a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom číslo konania 16C 46/07-209 zo dňa 11. februára 2009 opätovne žalobu zamietol. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom číslo konania 12Co 83/09 zo dňa 23. apríla 2009 tento rozsudok ako vecne správny potvrdil. Konečné rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo sťažovateľke doručené dňa 20. mája 2009...

Oba súde v konaniach, ktoré predchádzali rozhodnutiam, pristupovali k dôkazom selektívne a brali do úvahy iba tie dôkazy, ktoré boli na prospech žalovanému. Ignorovali dôkazy, ktoré svedčili v prospech tvrdení sťažovateľky a odporca v II. rade ignoroval argumenty uvedené v odvolaní...

Sťažovateľka vo svojom odvolaní veľmi pregnatne uviedla dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie prvostupňového súdu za nesprávne. Uviedla sériu piatich presne formulovaných dôvodov. Odvolací súd sa však vo svojom odôvodnení dotkol týchto dôvodov iba okrajovo, aj to iba niektorých. Bazálnym sporom v súdnom konaní bola otázka reálnej existencie organizačnej zmeny, ktorá mala mať za následok nadbytočnosť sťažovateľky u žalovaného. Organizačná zmena sa mala prejaviť zrušením pracovného miesta námestníka LPS a vytvorením dvoch nových miest námestníkov - námestníka LPS pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti a námestníka LPS pre vzdelávanie, liečebnú výživu a stravovanie.

Ani Okresný súd Banská Bystrica ani Krajský súd v Banskej Bystrici nedali vo svojich rozsudkoch odpoveď na túto bazálnu otázku, t. j. v čom sa prejavil vznik dvoch nových pracovných miest, keď námestník LPS pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti vykonáva presne tie isté kompetencie ako vykonávala sťažovateľka v pozícii námestníka LPS. Ďalej podotýkame, že pracovné miesto námestníka LPS pre vzdelávanie, liečebnú výživu a stravovanie bolo obsadené až tri mesiace po tom, čo sťažovateľka dostala výpoveď.

Oba súde ignorovali dôkazy, z ktorých zjavne vyplýva totožnosť pracovných náplní a pri rozhodovaní použili mimoriadne povrchný a formalistický prístup, nakoľko na preukázanie organizačnej zmeny im stačilo predloženie organizačného poriadku. Organizačná zmena sa však nepreukazuje zmenou v organizačnom poriadku, ale reálnou zmenou na konkrétnych pracovných pozíciách a v pracovných náplniach dotknutých zamestnancov.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že oba súde pristúpili k hodnoteniu dôkazov selektívne, ignorovali určitú skupinu dôkazov a absolútne sa nevysporiadali s námietkami

a argumentami sťažovateľky, ktoré mali rozhodujúci význam pre rozhodnutie, čo je zrejším prejavom arbitrárnosti súdnych rozhodnutí. Nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozsudkov preto treba považovať za porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod spisovou značkou 16C 46/07 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod spisovou značkou 12Co 83/09 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR zrušuje Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 16C 46/07-209 zo dňa 11. februára 2009 a Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici spisová značka 12Co 83/09 zo dňa 23. apríla 2009 a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Okresný súd Banská Bystrica a Krajský súd v Banskej Bystrici sú povinní nahradiť spoločne a nerozdielne navrhovateľke trovy konania do 30 dní odo dňa doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola zamestnankyňou F. n. s p... v B. B. (ďalej len „zamestnávateľ“) s dohodnutým druhom práce „*námestník riaditeľa pre LPS (lekárska a preventívna starostlivosť) a štatutárny zástupca riaditeľa*“, pričom jej pracovná náplň bola podrobnejšie vymedzená v prílohe dohody o zmene pracovnej zmluvy

z 5. októbra 2005.

Zamestnávateľ listom z 19. decembra 2006 dal sťažovateľke výpoveď z pracovného pomeru z dôvodu jej nadbytočnosti, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku organizačného rozhodnutia o zrušení pracovného miesta sťažovateľky a vytvorení iných pracovných miest.

Sťažovateľka podala okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala proti zamestnávateľovi ako odporcovi určenia neplatnosti výpovede listom z 19. decembra 2006.

Okresný súd rozsudkom z 11. februára 2009 zamietol žalobu sťažovateľky a na základe sťažovateľkou podaného odvolania krajský súd rozsudkom z 23. apríla 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 46/07 a jeho rozsudkom z 11. februára 2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 83/09 a jeho rozsudkom z 23. apríla 2009.

Sťažovateľka vidí porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v namietanej nesprávnosti právnych záverov okresného súdu obsiahnutých v jeho rozsudku z 11. februára 2009 a krajského súdu obsiahnutých v jeho rozsudku z 23. apríla 2009.

Relevantné znenie príslušných článkov ústavy a dohovoru upravujúcich práva, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, je:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. K namietanému porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľky postupom a rozsudkom okresného súdu z 11. februára 2009

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetnou sťažnosťou sťažovateľka napadla postup a rozhodnutie okresného súdu, ako aj postup a rozhodnutie krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal v dôsledku odvolania sťažovateľky krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

2. K namietanému porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľky postupom a rozsudkom krajského súdu z 23. apríla 2009

Ústavný súd posúdil sťažovateľkou namietaný postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Co 83/09 a jeho rozsudok z 23. apríla 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 11. februára 2009.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti, podstatou námietok sťažovateľky sú nesprávne závery všeobecných súdov pri posúdení reálnej existencie takej organizačnej zmeny u jej zamestnávateľa, v príčinnej súvislosti s ktorou by mohlo dôjsť k jej nadbytočnosti, a tým naplneniu výpovedného dôvodu.

Podľa sťažovateľky všeobecné súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a dospeli k nesprávnemu právnemu záveru, keď podľa nich organizačnou zmenou došlo k zrušeniu jej pracovného miesta a vzniku výpovedného dôvodu pre nadbytočnosť.

Sťažovateľka argumentovala v priebehu posudzovaného súdneho konania, ako aj vo svojej sťažnosti tým, že reálne nebolo zrušené jej pracovné miesto, keďže podľa organizačného rozhodnutia vytvorené nové pracovné miesto – námestník pre LPS (lekárska a preventívna starostlivosť), a pracovná náplň tohto pracovného miesta sa plne obsahovo zhoduje s druhom práce, ktorý mala dojednaný v pracovnej zmluve, t. j. „*námestník riaditeľa pre LPS (lekárska a preventívna starostlivosť) a štatutárny zástupca riaditeľa*“ (a zhoduje aj s jej pracovnou náplňou špecifikovanou v prílohe dohody o zmene pracovnej zmluvy z 5. októbra 2005, ako aj skutočne vykonávanou pracovnou náplňou). Podľa sťažovateľky reálne nedošlo k zrušeniu jej pracovného miesta, len k jeho premenovaniu, a preto z uvedených dôvodov nemohol byť v jej prípade naplnený ako výpovedný dôvod „nadbytočnosť“.

Ústavný súd po dôslednom preskúmaní rozsudku krajského súdu z 23. apríla 2009 (ako aj celého obsahu príslušného súdneho spisu) konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov namietaných sťažovateľkou alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu.

Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie posudzovaného rozsudku krajského súdu je dôsledné a vyčerpávajúce a sťažovateľka neuviedla vo svojej sťažnosti argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybnit' správnosť a ústavnosť záverov krajského súdu.

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd dôsledne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľky proti rozsudku prvostupňového súdu, ako aj s jej argumentáciou v otázke posúdenia reálnej existencie takej organizačnej zmeny u zamestnávateľa, dôsledkom ktorej bola nadbytočnosť sťažovateľky, keď uviedol:

„... je nesporné aj to, že 19. 12. 2006 skončil žalovaný so žalobkyňou pracovný pomer výpoveďou, na základe organizačných zmien, v dôsledku ktorých sa stala žalobkyňa nadbytočnou, pretože pracovné miesto, ktoré zastávala na základe svojej pracovnej zmluvy v organizačnom poriadku žalovaného nie je, lebo boli vytvorené iné pracovné miesta s inou pracovnou náplňou...

Doplneným dokazovaním bola preukázaná aj tá časť skutkového stavu, ktorá sa týkala reálnej zmeny vyvolanej písomnými organizačnými zmenami, a to je konkrétny výkon práce, pretože odvolací súd trvá na svojom závere, že pri organizačnej zmene nestačí poukazovať iba na informovanie o tom, že vznikli dve nové miesta, ale nevyhnutné je aj zistiť, či táto organizačná zmena skutočne priniesla iné náplne práce a v akom rozsahu...

Doplneným dokazovaním bolo jasne preukázané, najmä výpoveďami svedkov, ale aj listinnými dôkazmi, akým spôsobom postupoval žalovaný v období, ktoré nastalo po návrate z dovolenky žalobkyne a kto a aké činnosti vykonával v jednotlivých funkciách námestníka. Boli preukázané aj písomné náplne práce jednotlivých funkcií žalovaného a bola predložená aj pracovná zmluva, na základe ktorej pracoval vo funkcii námestníka MUDr. Sulaj a neskôr potom ďalšie osoby. Nebolo zistené, že by v tomto smere nebola organizačná zmena realizovaná a nemožno súhlasiť ani stými námietkami žalobkyne, na ktoré poukazuje vo svojom odvolaní. Fotografia vstupu na sekretariát, kde bol uvedený MUDr. Baláž, ako

námestník LPS nemôže nič zmeniť na tých dokumentoch, z ktorých vychádzal okresný súd pri posudzovaní platnosti, či neplatnosti výpovede. Rovnako tak sa to netýka ani VEB stránky, pretože tieto formálne úkony a nedostatky nie je možné považovať za taký dôkaz, ktorý by mohol privodiť iné právne posúdenie veci. Ani telefónny zoznam, ani dokumenty, ktoré podpisuje MUDr. Baláž na tejto skutočnosti nič nemenia, pretože pri výkone funkcií námestníkov žalovaného nie je vylúčené, že sa pri podpise rôznych dokumentov podpíše aj iný námestník ako ten, do ktorého kompetencií výslovne podľa náplne práce určité činnosti patria. Svedecká výpoveď sekretárky LPS pani Kohoutkovej nasvedčuje skôr, že keď sa vrátila žalobkyňa v auguste z dovolenky začala odovzdávať námestníčku agendu MUDr. Sulajovi, lebo jej to nariadil MUDr. Rusnák. Pokiaľ išlo o evidenciu za námestníkovania MUDr. Sulaja pokračovala tak ako predtým. Výpoveď MUDr. Jána Šulaja sa týka rámcového pohľadu štatutárneho orgánu žalovaného na chod nemocnice, nie je však dôkazom, že by organizačná zmena nebola realizovaná a že by mohla ovplyvniť ako jedna zo skutkových zistení závery súdu v súvislosti s neplatnosťou výpovede.

Porovnanie náplní práce a obsah pracovnej Činnosti podľa starého a nového organizačného poriadku tiež nedokazuje, že zostala totožná funkcia a že vytvorenie dvoch miest námestníkov, resp. vytvorenie jedného nového miesta námestníka vlastne organizačnou zmenou nebolo. Nebolo preukázané a nie je ani vylúčené, že veľmi podstatná časť pracovnej ' činnosti zostala aj v organizačnom poriadku formulovaná ako činnosť námestníka LPS, ale nie je to dôkaz o tom, že by k organizačnej zmene nedošlo a že by bolo možné z toho vyvodiť, že sa vlastne na námestníckom mieste vymenili iba osoby. Odvolací súd súhlasí so záverom, že poskytovanie zdravotnej starostlivosti je nepretržite riadené vedúcim pracovníkom oprávneným riadiť, kontrolovať a zodpovedať za poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Je to nesporne aj po zmene organizačného poriadku ťažisková náplň námestníka LPS pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti. To, že sa nepoužíva názov je iba vyjadrením určitého konzervatívneho prístupu zdravotníckych pracovníkov zaužívaným formuláciám, ktoré sa dotýkajú aj jednotlivých funkcií žalovaného.“

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že samotná čiastočná zhoda v pracovnej náplni sťažovateľky na pracovnom mieste – „*námestník riaditeľa pre LPS (lekárska a preventívna starostlivosť) a štatutárny zástupca riaditeľa*“ – s pracovnou náplňou, ktorú vykonáva námestník pre lekársku a preventívna starostlivosť

na novovytvorenom pracovnom mieste, zhodu ktorých pripustil aj okresný súd a krajský súd, nemôže byť dôvodom na spochybnenie ústavnosti skutkových a právnych záverov krajského súdu o absencii takej zhody pracovných náplní, ktoré by znamenali totožnosť posudzovaných pracovných miest.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu takýmto nie je.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2009